

An abstract painting in warm, golden-yellow and orange tones. The central focus is a butterfly-like form with long, flowing wings, rendered with thick, expressive brushstrokes. The background consists of broad, sweeping strokes of yellow and orange, creating a sense of movement and depth. The overall composition is organic and textured.

Proměny člověka

Irena Kopecká
Anna Pustowková

Proměny člověka

Irena Kopecká

Anna Pustowková

2017

Lord Byron:

**Člověk by měl dosáhnout výše,
než jsou jeho možnosti,
protože k čemu by pak bylo nebe?**

Štěstí je pták

Johann Wolfgang Goethe: Štěstí je poznat v mládí přítomnost stáří a stejné štěstí je udržet si ve stáří přednosti mládí.

Žádný hudebník na světě, třeba by byl virtuóz, nedokáže zahrát líbivou melodii na svůj hudební nástroj, nemá-li ho naladěm. Je proto zapotřebí hned ráno po probuzení naladit se do kladného vidění světa kolem sebe, uvítat nový den s poděkováním, že nám Bůh dává příležitost k lásce. Uvědomit si, že pokud se nám něco nepodaří tak, jak bychom chtěli, je to jen pro naše dobro, abychom se něčemu novému naučili. Život je škola, ve které nikdy nejsou prázdniny. Vysvědčení nám dají naši blízcí, až my tu nebudeme. Aby bylo dobré, je třeba se o to zasloužit.

Prvním předpokladem je úsměv. Naladit se každý den hned po probuzení do úsměvu. Usmát se na sebe do zrcadla, pochválit se a chránit si svůj úsměv po celý den. Úsměv je pták štěstí, který přilétl na naše rty. Je plachý, okamžitě odlétá, když cítí nebezpečí hádky, sváru. Někdy trvá dlouho, než se vrátí zpět. Je proto lepší uvědomit si jeho cenu a nenechat jej odletět. Život s úsměvem - to je něco úplně jiného. Vyzkoušet si to může každý sám.

Je to naše volba, zda chceme, či nechceme, být šťastni.

Nesoudit, nekritizovat

Starozákonní verš z doby vlády Krále Šalamouna: Štěstí v srdci dává člověku život, radost určuje délku jeho dní.

Jak žít, aby byl člověk šťastný? To je otázka, na kterou lidé hledali odpověď už odedávna. Mnoho filosofů, mudrců, kněží, králů, básníků se snažilo formulovat stav, kdy je člověk šťastný. Všichni se shodují v tom, že je to okamžik, kdy člověk cítí, že má srdce plné lásky. Roland Leonhardt to upřesňuje: *Ke štěstí, které nás podpírá, patří i vděčnost za to, co máme a co nemusíme teprve hledat.* Marcus Aurelius to cítí trochu jinak: *Štěstí tvého života závisí na kvalitě tvých myšlenek.* V paměti se mi vybavuje věta neznámého čínského mudrce: *Budeš-li v srdci nosit zelenou větvičku, pak už se najde ptáček, který si na ní zazpívá.*

Někdo zvoní. Jdu otevřít. Za dveřmi se na mě směje moje přítelkyně Anička: „Ahoj!“ vítáme se v objetí.

„Aničko,“ vybařnu na ni, „čeho je třeba ke štěstí?“

Ani okem nemrkne a už sype odpověď: „Nesoudit, nekritizovat, nemáme na to právo. To smí jen Bůh. A nezávidět, závist je zákeřná nemoc naší duše,“ dodává.

Přemýšlím nad jejími slovy, jak přesně vystihla, kdy člověk nemůže být šťastný. Hle, jak jednoduché! Nebo těžké? Nevím, asi jak pro koho. Ale co vím zcela jistě je to, že štěstí nikdy nezaklepe na naše dveře, dokud nebudeme připraveni ho přivítat.

Recept na štěstí

David Viscott: Když řeknete, že se bojíte smrti, ve skutečnosti říkáte, že se bojíte, že jste nežili svůj skutečný život.

„Bojíš se smrti?“ zeptala se mě moje přítelkyně - esoterička Anička. Zamyslela jsem se: „Já se spíš bojím toho, abych nebyla nikomu na obtíž, než ze-mřu. Přála bych si odejít důstojně a klidně.“ Anička souhlasně přikývla: „To já taky, ale nikdo neví, co ho čeká.“

„Snad je to dobře,“ namítla jsem tiše.

„Důležité je nepřipouštět si zbytečné obavy. Strach může člověka zcela ochromit a navíc, čeho se člověk bojí, to si přivolává,“ pronesla moje přítelkyně.

„To máš pravdu, o tom jsem se sama několikrát přesvědčila, že náš život funguje na tomto principu,“ pokračovala jsem polohlasem.

„Stejně je to zajímavé, jako by nás někdo postrkoval k tomu, abychom se zbavili svého strachu tím, že projdeme situací, které se bojíme.“

„Abychom zjistili, že často strach z něčeho je mnohem větší než se skutečně ocitnout uprostřed dění, jehož jsme se tolik obávali,“ skočila jsem Aničce do řeči.

„Tak nějak,“ řekla.

Vzpomněla jsem si, že pan Seneca nám zanechal krásný vzkaz: „Především se uč radostí“ a vyslovila jsem nahlas jeho poselství. Vznášelo se nad našimi hlavami, kde se mísilo s vůní bylinkového čaje. Bylo tak živé, jako by ho pronesl autor sám.

„Recept,“ vyslovila Anička a já jí skočila do řeči: „na štěstí!“ jsme už řekly společně. Pak jsme se obě rozesmály.

Nevím proč, ale měla jsme zvláštní pocit, jako by se s námi smál i někdo jiný.

Zlatý paprsek

S přítelkyní Sylvinkou Česlarovou jsme seděly v pokoji nabitým energií jejích mystických obrazů, kterou ještě umocňovaly kamínky achátu, růženínu, ametystu, záhnědy a jiných, co neumím ani pojmenovat. Bylo horké léto, svlažovaly jsme se sklenicí průzračné vody ze džbánu s mátou.

Čas, v němž se zastavilo všechno kolem nás. Jemné předivo myšlenek se soukalo z našich rtů: „Pověz mi, Sylvo, když ty ovládáš automatické psaní a klienti tě o něj často žádají, když se ocitnou v situaci, že nevědí, jak dál, jaká je nejčastější odpověď vesmíru?“

Sylva vztáhla ruku po sklenici a dlouze se napila. „To ti mohu říct docela přesně, protože mám dojem, že kdybych si nechala natisknout odpověď na kartičku, ušetřilo by to můj čas.“ Pak citovala: Vesmír vzkazuje všem, aby se osvobodili od programů, co mají v sobě, aby šli do sebe, protože pořád utíkáme od sebe. To je velká chyba, neboť my se staráme jen o to, co dělá ten či onen, máme na očích jen jednání a skutky druhých lidí a svou vlastní odpovědnost sami za sebe jaksi necítíme.“

Pokývla jsem hlavou: „Máš pravdu, před Bohem bude odpovídat každý sám za sebe, my vlastně nemáme právo soudit jiné.“

„Přesně tak,“ souhlasila přítelkyně, „přitom je to v životě přesně naopak. Proč lidé chtějí jezdit do Tibetu, aby se změnili? Je to hloupost, je třeba, aby vstoupili do svého vlastního nitra a tam si udělali pořádek.“

„Myslím, že čas k tomu právě nastal,“ tiše jsem hlesla.

„Taky jsem toho názoru,“ souhlasila Sylva a obě jsme se zadívaly na sluneční paprsek, zlatíci pokoj. A já se nemohla zbavit dojmu, že v té zlaté záři se chvějí myšlenky odněkud zdaleka, kam dosáhneme jen svým srdcem.

Na kosmetice

Jednou za rok si dovolím ten přepych a jdu do kosmetického salónu. Útulné prostředí, tichá hudba, milá paní, která nemluví, ale jen tiše šeptá, abychom nerušily klientku, která ještě chvíli má pleťovou masku.

„Za chvíličku vás vezmu,“ zdraví mě s úsměvem. Kývnu na znamení souhlasu a začínám vstřebávat tu pohodu, která panuje všude kolem.

Paní kosmetička se vrací k zákaznici za žlutou záclonu. Odlišuje ji. Za chvíli je hotova a zve mě dál. Uléhám na pohodlné lehátko za závěsem, zatímco paní přede mnou platí a odchází. Jsem přikryta měkkou dekou a oddávám se kouzlu péče hbitých a voňavých rukou kosmetičky. Dáváme se do řeči o věcech kolem nás, o lidech, o životě.

„Víte, co si myslím? Že lidé neumějí pochválit sami sebe,“ říká.

„Jak to myslíte?“ špitnu.

„No já třeba když vyluštím křížovku nebo sudoku, tak se pochválím. Řeknu nahlas: Ty jsi šikovná!“

Přemýšlím o jejích slovech a zjišťuji, že má naprostou pravdu. To je ono, proč si nedodávat sebedůvěry tím, že se pochválíme za dobrou práci! Usmívám se.

„No nemám pravdu?“

„Máte, začnu to taky tak dělat,“ povídám.

Pak už jsem jenom zavřela oči a slastně si vychutnávala tiché pleskání jejích prstů na mé tváři.

Devět růží

Dostala jsem kytičku devíti růžových růží od milé ženy, která mě má ráda. Když jsme si spolu usedly ke stolu, ve vonném čajovém oparu se náhle začalo ocitát něco, co tam nepatří.

Rozhovor, zpočátku přátelský, začal škobrtat, zauzlovat se, zadržávat, až se nakonec zcela přetrhl a jeho nit se vypařila do ztracena. Snažily jsme se tvářit, že se nic neděje, ale opak byl pravdou. Přesto jsem se dokázala rozloučit s úsměvem, i když mě srdce bolelo. Celý zbytek dne se mi promítal náš rozhovor a já zbytečně obviňovala sama sebe.

Uléhala jsem s pocitem, že něco je špatně, ale nevěděla jsem co. Ve snu mě na každém kroku pronásledoval velký černý pavouk. Vzbudila jsem se časně ráno celá rozlámaná a nesvá. Posadila jsem se na lůžku a rozhlédla se po místnosti. Mé oči se zastavily na stole, kde ve váze byla kytice růží. Nevěřicně jsem zírala. Osm růží mělo sklopené hlavičky, jen jediný devátý květ byl vzpřímený. Vstala jsem, opatrně jej vynesla a přenesla do nové vázy. Jakoby pookřál.

Povadlé růže jsem vyhodila. Co s nimi?

A co ta devátá růže? Rozvinula se z poupěte do růžového květu a je den ze dne krásnější.

Naše volba

Jaroslav Vrchlický: Mnoho zmůže síla duše, mnoho víra, mnoho naděje, ale všechno zmůže jedině láska.

Často mi lidé říkají: „Vy hlásáte lásku, no dobře, ale když mi někdo ublíží, jak ho mohu milovat?“

„Právě proto, že vám někdo ubližuje, je třeba mít ho rád. Vždyť kdyby ten člověk byl opravdu šťastný, nemohl by nikomu ubližovat,“ odpovídám vždy stejně. Někdo mě chápe, jiný ne.

„Ale vždyť ta myšlenka je stará jako lidstvo samo, je to přece základ učení Ježíše Krista,“ namítám.

Naučila jsem se s lidmi nehádat, nepřít se, nepřesvědčovat o své pravdě. Je nutné, aby si každý člověk žil po svém. Dojde-li k tomuto poznání, že zlo je nutné oplácet láskou, je to dobře, pokud ne, je to jeho úhel pohledu, jeho volba. Třeba v příštím životě se na duchovní úrovni posune výš a dojde k tomu poznání sám. O to vlastně jde. Každý nese odpovědnost sám za sebe.

Ráj na Zemi

Setkaly jsme se jen párkrát, možná třikrát nebo čtyřikrát, nevím. Ale co vím zcela jistě, je to, že paní Dáša z České Třebové je mým strážným andělem. Vždy, když potřebuji pomoci, ozve se. Podle pravidla, že levá ruka nemá vědět, co dělá pravá, řídí celý svůj život. Někdy si zkouším představit, jak by se lidem krásně žilo, kdyby se všichni chovali tak jako ona. To by byl na světě ráj!

Ono tedy vlastně záleží na každém z nás, abychom se cítili dobře a byli jsme šťastni. Nikdo nás na Zemi do ráje nevede, ten si musíme vytvořit sami svým přístupem k lidem, k zvířatům, k rostlinám, ke kamenům, k celé přírodě.

Je třeba volit dobro, ne zlo, dát přednost lásce před nenávisť, životu před smrtí. Až se očistí každý z nás, očistí se i matka Země. Stane se nevýslovně krásnou planetou pro nás, pro lidské bytosti. Vytvoříme si ráj už tady a teď.

Ráj na Zemi.

Zájezd

Paul Coelho: Vždycky, když něco děláš, buď jako řeka, jež plyne, tichá, odevzdána vyšší energii.

„Holky, zaplatila jsem vám zálohu na zájezd,“ utrousila Lidka, když jsme se sešly v cukrárně u hrníčku kávy.

„Cože? Kam? Kdy?“ chrlily jsme otázky jedna přes druhou.

Lidka se rozesmála: „To jsem ráda, že jevíte takový zájem.“

„Tak už nás nenapínej a mluv!“ ozvala se Alena.

„Pojedeme otevírat moře!“

Nevěřicně jsme zíraly na naši kamarádku.

„To myslíš vážně?“

„Které moře?“

„Kdy a s kým?“

„S vámi je to těžké, vykřikujete jedna přes druhou, tak teď na chvíli nechte mluvit mě, ano?“ Kývly jsme hlavou a dokonce jsme napětím zapomněly i usrkávat lahodný černý mok.

„Náhodou jsem se dozvěděla o zájezdu otevírání moře na Makarské, pořádá to nějaká firma z Valašska a mají už plno. Měli akorát čtyři volná místa, tak jsem to vzala. Představte si, že tam pojedou i zpěváci, jistě se objeví i lahvička slivovice, no řekněte, nebude to fajn?“ rozhlédla se po našich udivených a nevěřících očích naše kamarádka.

„A kdy se ten zájezd koná?“ vyzvídala Alenka.

„No, koncem května. Takže si to, prosím vás, všechny zařídte.“

Teprve teď vybuchlo naše nadšení. „To je prima!“

„Bezva, tak kolik ti vlastně dlužíme? Co stojí celý zájezd?“

„Moment, holky,“ vložila se do nadšení, ovládajícího celou sešlost, Anička, „mám dojem, že by to chtělo větrník se šlehačkou!“

V tom jsme se shodly všechny.

„Já to zařídím,“ řekla Alenka, zvedla se od stolu a za chvíli už přinášela ty největší čtyři větrníky, které jsem kdy viděla.

„Sama jsem je vybírala, ať to stojí za to, když pojedeme otevírat to moře!“ smála se Alča našim udiveným pohledům. Vlídne ticho cukrárny rozřízl šťastný smích čtyř kamarádek. Vždyť spolu poprvé pojedou k moři!

Konečně nastal očekávaný den. Sešly jsme se čtvrt hodiny před odjezdem autobusu plné napětí a očekávání. Cesta proběhla rychle, Valaši byli srdeční, veselí, a těch písniček, co znali! I ty flaštičky slivovice putovaly autobusem zezadu dopředu a zase zpátky.

V dobré náladě jsme se ubytovaly na pokoji, z něhož byla nádherná vyhlídka na moře. Otevřely jsme okno dokořán a mlčky zíraly na tu krásu.

Po večeři jsme se šly projít. Nejdřív jsme si sdělovaly své pocity, ale posléze jsme oněměly. Nad tiše šplouchající mořskou hladinou se vznášel jakýsi růžovobílý zářící opar. Ne, to nebyly červánky, to bylo něco hmatatelného, co jsme viděly, co se blížilo k nám. Nic jiného neexistovalo, jen ten stříbřitě růžový závoj, co k nám plul. Zůstaly jsme nehnutě stát. A pak se to stalo. Udiveně jsem zírala na růžovofialové trychtýře nad hlavami mých kamarádek, ve kterých spirálovitě se otáčela jakási jemná energie pronikající do jejich hlav. Začala jsem plakat. Totéž asi spatřily mé přítelkyně, neboť i ony měly slzy v očích a dívaly se nad naše hlavy. Začaly jsme se objímat. Co se to děje, co se to stalo?

Do nastalého ticha zazněl Aniččin hlas: „Otevřelo se nám třetí oko, přijímáme jemné vibrace energie, kterou budeme potřebovat. Letošní rok nebude lehký,“ dodala tiše.

Do hotelu jsme se vrátily až za tmy. Změnily jsme se, byly jsme jiné než dřív. Už nás nelákala veselá společnost, bylo nám hezky, když jsme byly samy.

Sestoupily jsme do řeky poznání, odevzdaly jsme své duše vyšší energii, co nás naplnila až po okraj. Prožily jsme něco dosud nepoznaného a byly jsme nesmírně vděčné životu za to, že jsme to směly prožít.

Odnášely jsme si z Makarské něco, nač nikdy nezapomeneme – pokoru a nesmírný obdiv a dík za to, že jsme poznaly sounáležitost člověka s Vesmírem. Teď víme zcela jistě, smrtí těla lidský život nekončí. Energie naší duše se vrátí k nesmrtelné růžovofialové zářící energii Vesmíru, odkud jsme přišli.

Náš život je věčný. Co více chtít?

Neplač

To, co se ti dnes přihodilo, je docela běžné. Velice ti ublížil člověk, kterého jsi tolik milovala. Jak jen to mohl udělat? Ptáš se. Právě proto, že tě dobře znal, věděl, kde má udeřit, aby ti způsobil velkou bolest. To je přece zřejmé, nemyslíš?

Neplač a netrap se nad tím. Prostě se to stalo. Je to zkouška, kterou ti život přichystal. Vzpomeň si na zkoušení ve škole, copak to bylo lehké nechat prověřovat svou připravenost? Ani v životě to není snadné. Když ale dokážeš, že jsi připravena zvládnout to, co se od tebe požaduje, najednou z tebe všechna úzkost spadne a ty se cítíš silná. Právě to je tvé vítězství! Neplač, slzy to nevyřeší, nelituj se, dokaž, že tu životní zkoušku zvládneš. Nemusí to být na výbornou, stačí, když ji zvládneš dobře. Pokud v ní neobstojíš a nebudeš dost statečná, život ti přichystá další zkoušku. Pokud opět propadneš, tak další a další. Dostrká tě k tomu, aby ses naučila, čemu se naučit máš, odpuštění a lásce.

Život je někdy přísný učitel, zadarmo známky nedává. Čím dřív to pochopíš, tím lépe pro tebe. Každému se vrátí to, co vyzařuje. Kdo šíří kolem sebe zlobu, nemůže se divit, že se mu zlo vrátí. Kdo rozsévá lásku, bude láskou obklopen. Jak jednoduché a prosté, přesto jak je to těžké uvědomit si základní zákon života – lásku.

Dětství

Jak kouzelně chutná ve vzpomínkách těm, kteří ho prožili s laskavými a bohabojnými rodiči! Jak trpké jsou doteky z minula pro ty, kdo toto štěstí neměli. Na celý život je poznamenána, u mnohých zavíní naprostou nepřizpůsobivost k plnohodnotnému životu. Jsou však na vině jenom rodiče?

Kus viny spočívá v každém jednotlivci. Jako první předpoklad, jak se dostat ze začarovaného kruhu ven, je nekritizovat, ale odpustit. Jdete-li pěšky, je nutné při výstupu do vyšších pater jít krůček za krůčkem, schod po schodu. Nemůžete vyskočit z prvního poschodí okamžitě do druhého, to prostě nejde.

Stejně tak, chceme-li prožít šťastný život, je nutné stoupat vzhůru pomalu, krok za krokem. Vždyť odpustit neznamenaá souhlasit s jednáním těch, kdo nám ublížili, ale pochopit, že oni neuměli jednat jinak. Možná proto, že neměli možnost setkat se s někým, kdo by je upozornil, že jdou nesprávným směrem.

Odpusťte tomu, kdo vám ublížil. Přivolejte si ho do vzpomínek a řekněte mu: „Odpouštím ti.“ Podejte mu ruku a usmějte se na něho. Pak jej zahalte do růžové mlhy a propusťte ho. Sledujte, jak se bude pomalu od vás vzdalovat. Už se stává jen tečkou, která mizí za obzorem. Ve vašem srdci najednou ucítíte krásné teplo, které se vám bude rozlévat po celém těle. Současně se budete cítit velmi lehce, jakoby z vás spadlo obrovské břímě. A ono skutečně spadlo. Odpuštěním jste pomohli jemu i sobě.

Blahopřeji, udělali jste první krok ke svému štěstí.

Hledání dobra

Slyšeli jste někdy někoho vyprávět o tom, že neumí hledat houby? Často svůj monolog stvrzuje tím, že by spíš na hříbek šlápl, než by ho spatřil. Jistě jste se takovému přiznání pousmáli, nebo jste se snažili jej přesvědčit, že pokud se bude pozorně dívat, určitě ho objeví. Ovšem, opět jste narazili na neústupné tvrzení, že on ale houby opravdu hledat neumí.

Tady lze reagovat jediné tak, že pokrčíte rameny a vzdáte se zbytečného přesvědčování, neboť jste pochopili, že dotyčný člověk nechce jedlé houby najít. Jemu stačí, když ho druzí budou litovat. Na tom vystavěl svou životní filosofii.

Podobně je to s hledáním hodného člověka. Kdo jej chce najít, zcela jistě jej potká. Nejen to, bude-li hledat dobro v lidech, po nějakém čase ho překvapí, kolik lásky je ukryto v lidských srdcích, kolik báječných lidí kolem sebe má. Kdo však nechce hledat dobro, nenajde ho. Bude ze všech stran potkávat jen závistivé, záštiplné lidi. Nabude dojmu, že všichni mu chtějí jen ublížit, že je obklopen jen samými nehodnými lidmi. Otráven tímto zjištěním bude infekční bacil negativní energie šířit kolem sebe.

Jak se k takovému člověku zachovat? Půjde-li to, nejlepší je se mu vyhnout. Pokud s ním budete muset spolupracovat, pak doporučuji nepřesvědčovat jej, že nehledá dobro, ale špatnost a zlo, být k němu shovívavý a vyslat k němu lásku. Víc nemůžete udělat. Je třeba, aby on sám se naučil mít rád lidi takové, jací jsou. Pak teprve začne objevovat dobro v lidech kolem sebe a uvědomí si své prozření. Bude šťasten, protože nalezne, co hledal. Změnil se mu prostor kolem něj, neboť se změnil on sám.

Dobro najde jen ten, kdo hledá nejen očima, ale i srdcem. Jak to řekl Pán? Hledejte a naleznete.

Síla modlitby

Moje kamarádka s manželem žila ve šťastném manželství patnáct let. Měli dvě zdravé a šikovné děti, zajímavé zaměstnání, bydleli i s babičkou v malém domku se zahrádkou. Nic jim ke štěstí nechybělo, a přesto manžel začal chodit do hospody, peníze utrácel za alkohol, domů se vracel pozdě v noci opilý, a když mu jeho žena vyčetla, že začínají mít dluhy, že nemůže vyjít s penězi, byl agresivní a nepřestal vyvádět, dokud všechny nevzbudil. Děti plakaly, bály se ho, matka se s nimi zamykala ve světnici, odkud byly slyšet ještě dlouho do noci vzlyky.

Babička, která spala ve svém pokojíčku, pochopitelně všechno slyšela a často i viděla, jak se její zeť změnil. Když se už na to nemohla dívat a byla se svou dcerou sama, obrátila se k ní s otázkou: „Prosím tě, proč s tím něco neuděláš?“

Dcera k ní zvedla své zarudlé oči a zašeptala: „Mám se rozvést?“

Babičce překvapením sjely z nosu brejličky: „Prosím tě a proč? Vždyť máš rodinu, děti potřebují tátu.“

„Tak co tedy mám dělat?“

„Budeme se za něho denně modlit. Poprosíme o pomoc Pána Boha a začneme hned,“ rozhodla babička.

Obě poklekly a začaly odříkávat Otčenáš, Zdrávas Maria, Anděle Boží a Věřím v Boha. Když skončily, babička přidala prosbu: „Pane, prosíme tě, dej, aby bylo všechno tak jako dřív, než můj zeť začal pít. Ať si zprotiví hospodu a opět najde své štěstí doma, v rodině.“

Dva měsíce se den co den ty dvě ženy takto modlily a prosily Boha, aby je vyslyšel. Najednou muž přestal chodit do hospody, zašel večer za dětmi, ptal se jich, co je nového ve škole, sem tam pomohl ženě s nádobím, i za babičkou se stavil, jestli něco nepotřebuje.

S tichým údivem a s nesmírnou vděčností sledovala manželka změnu v jeho chování. Jednoho večera se dokonce dočkala toho, že ji poprosil o odpuštění. Vytáhl z kapsy stříbrný prstýnek s modrým očkem: „To je pro tebe,“

Následujícího dne přiběhla žena s tou novinou za babičkou: „Můj muž se mi omluvil a koupil mi stříbrný prstýnek!“

„Co se divíš?“ usmála se babička a spiklenecky na ni mrkla. „Copak jsi zapomněla na sílu modlitby?“

